

zaroko Cviete in Plaisanča, se končuje vsa opera.

Značilni za to opero so razni narodni motivi, od katerih so nekateri uprav specifično hrvaški, kakor n. pr. takoj ob začetku napev Lukov: „Nestalo je, bračo, svega“, drugi podobni slovenskim, n. pr. zbor: „Odpiraj ljubu sobicu“, tretji splošno slovanski, kot samospjev „Kosio sam djetelinu“. Jako rad se giblje skladatelj v stalnih določenih glasbenih oblikah. Večkrat so moški zbori zloženi v obliki

„Missa in honorem s. Antonii Paduani ad IV. voces inaequales. Auctore P. Angelico Hribar. O. M. In memoriam Jubilaei XXV annorum Societatis s. Caeciliae. Labaci 1902. Sumptibus Conventus O. M. et typis „Zadružna tiskarna“. — Gosp. skladatelj je s „Cecilijinim društvom“ vred praznoval petindvajsetletnico svojega učiteljevanja in pač ni mogel tega dogodka lepše poslaviti, kot da nas je razveselil zopet z novo skladbo. Maša je zložena v *eš*-dur in je vseskozi melodiozna, lahka ter

Slikal P. Žmitek.

Pri pisanju.

koračnic (str. 5, 36, 44), med katerimi je posebno zanimiva „Složno, oj složno, bračo sva!“ katera ima zgodovinsko vrednost, ker je gospod skladatelj uporabil zanjo izvirno turopoljsko budnico iz l. 1848. Francozi pa pojó v „gavotah“ in v „valčkih“. Pri tem seveda trpi izrazitost deklamacije, katera se mora podvreči naprej določeni, po taktu odmerjeni melodiji.

Vsekako je ta opera obogatila naš domači jugoslovanski repertoar z dragocenim komandom, kateri se bo, kakor kaže topli vzprejem, tudi obdržal v bodočnosti na naših odrih.

O. B.

cerkvenemu duhu primerna. Partitura s štirimi glasovi stane 1 K — pač nizka cena za tako lepo skladbo, ki ima tudi prikupno zunanjo obliko.

C. D.

Srpske narodne pesme i igre s melodijama iz Nevča. Prikupio Todor M. Bušetić. Muzički priredio Stev. st. Morkanjac. Srpski etnografski zbornik. Knjiga treća. U Beogradu 1902. Str. 110. — To zbirko je ravnokar izdala „Srpska kraljevska akademija“, katera se trudi posebno za narodno srbsko folkloristiko. Zbirka, katero danes omenjamo, je jako zanimiva, ker nam kaže pravi srbski vseskozi epični, pri tem pre-

prosto melodični značaj. Melodije je zapisoval Bušetić, ki jih je dal v pregled našemu rojaku D. Jenku. A ker je silno težko notirati srbske melodije, kajti zložene so v duhu, moderni glasbi popolnoma tujem, jih je slednjič Morkanjac v Belgradu izkušal zapisati kar moči natančno. Srbi pojó enoglasno in večkrat menjujejo takt v isti pesmi. Kot zgled srbske melodije naj nam služi sledeča svatovska pesem:

Andante.

je-va, šta se be - li? Ih!

Ob koncu zavriska pevec v oktavi. Tako se vlečejo dalje posamezni verzi, katerih vsak ima to melodijo. V napevu je jasno izražen odmor za drugim trohejem, kateri se nahaja vsekozi v srbskih peterotrohejnih verzih.

Pesmi so razdeljene po vsebini tako, kakor jih pevajo Srbi ob svojih domačih slavnostih. Za predgovorom, ki razpravlja o glasbenem značaju teh pesmi, sledé poglavja: „Slava“, „Svadba“, „Sahranjivanje“ in „Sedeljka“. Ob koncu so narodne plesne melodije, ki se igrajo na gosli ali na sviralu. L.

„Pristanišče na Reki“ (str. 712.) je z velikimi stroški priredila ogrska vlada. Hotela je ustvariti luko, ki bi potegnila promet od Trsta na kvarnersko stran. Ogrbi bi silno radi imeli svoje pristanišče, da bi ložje igrali ulogo velikega naroda. Zato so se tudi polastili Reke in žrtvovali ogromne vsote, da so v morje zgradili zidovje, ki je potrebno za pristanišče. Na desno od Reke je hrvaški Sušak s hrvaško gimnazijo. Na griču se pa vidi cerkven stolp: To je Trsat, sloveča božja pot, kamor prihaja vsako leto toliko slovanskega in hrvaškega ljudstva. — „Trmoglavko“ (st. 745.) je narisal naš slikar g. Peter Žmitek, ko se je ravno zopet prav jezno držala. Kaj neki premišluje? Ali gleda iz njenih oči zavist ljubo-

sumnosti? Ali se jezi, ker ne dobi nove obleke? Ali jo je kdo razdražil z zlobno besedo? Hude misli ji rojé po glavicí, da so se ji oči zakrile s tako temnimi oblaki. Pa upajmo, da se ji lice zjasni, ko se vidi — naslikano! — „Pri pisanju“ (str. 761.) je ravnokar mladenič, ki ga je naslikal isti umetnik. To podobo smo videli na drugi umetniški razstavi. Značaj oljnate slike je na našem odtisku kar moči ohranjen. Zunaj sije veselo, gorko poletno solnce: Zato si je naš pisatelj slekel suktnjo, in iz okna odseva njegova podoba. Povedati smemo tudi svojim čitateljem, da je ta mladenič brat g. slikarja Žmitka v Kropi. Ali ste radovedni, kaj piše? Tudi to Vam razodenemo, ker vemo, da sami ne uganete. G. Žmitek je napisal za „Dom in Svet“ zgodovino ruskega slikarstva, katero bomo začeli priobčevati prihodnje leto z lepimi ilustracijami. In rokopis je dal na čedno prepisati svojemu bratu. Ko je ta pisal, ga je pa naš slikar ovekovečil na platnu z jako živimi, svetlimi barvami.

Petindvajsetletnica „Cecilijinega društva“ v Ljubljani.

Tudi Slovenci so si po zgledu drugih kulturnih narodov osnovali društvo, kateremu bodi skrb za dostojno in umetno cerkveno glasbo. Leta 1876. je zborovalo v Gradcu nemško „Cecilijino društvo“.